

Ik merk dat ik de nieuwsbrief almaar voor mij uit blijf schuiven, omdat ik niet wil vervallen in oeverloze opsommingen van gebeurtenissen. Het is een veelbewogen jaar geweest (ach, zijn jullie iets anders van mij gewend?). Het gaat dus wederom niet om wat er op je pad gebeurt, maar hoe je er mee omgaat. Vooral de laatste 4 maanden heb ik zeer sterke ervaringen met synchroniciteit (het valt je toe, i.p.v. het is toeval). Ik ervaar mijn kleinheid, maar toch ook mijn belangrijkheid als schakel in het grote geheel. Ik heb heel veel innerlijke rust gevonden. Mensen met wie ik deze zomer contact heb gehad weten het al, maar ik ben heel erg ziek geweest. Na een leven lang galklachten, en de laatste 17 jaar daarmee in de overleving, ben ik letterlijk met mijn galproblemen vastgelopen. Eind april heftige galkoliek. Wat deed ik anders toen dat gebeurde? Ik stopte niet met “leven”, maar ben in plaats daarvan met een tas vol medicijnen en een borst vol godsvertrouwen naar Barcelona op vakantie gegaan. De laatste nacht raakte onze dochter en haar vriendin elkaar in Barcelona kwijt en deed een van hun mobieltjes het niet. Diegene had geen geld om terug naar het appartement te komen en de ander werd door een taxichauffeur beroofd. Wat deed ik anders?

Ik werd na een paar minuten slaap wakker met een diep weten van onraad. Het enige wat ik kon doen was de meiden in een beschermend veld van wit licht zetten, het hele universum aanroepen en Reiki naar de situatie sturen. Weer voelde ik een diep godsvertrouwen in mijn borst en buik. De meisjes zijn fysiek heelhuids maar emotioneel door elkaar geschud weer thuisgekomen (**god zij dank**)!!!! Vele lessen wijzer. Het was voor mij vooral een grote stap om te ervaren dat ik mijn kind niet voor pijnlijke levenslessen kan behoeden. Dat ik er alleen maar mentaal en emotioneel en met veel Reiki voor haar kan zijn. Eigenlijk had ik een soortgelijke ervaring met onze zoon die deze zomer moest afstuderen aan het HBO. Ik kon hem energetische ondersteunen, eten koken en zijn was verzorgen, desgevraagd adviezen geven en soms mijn auto uitlenen. Maar hij moest het zelf doen. Uit zijn eigen kracht putten. Het enige werkelijke breekpunt dat hij tegenkwam, werd gek genoeg (of niet) ook mijn breekpunt met mijn galverhaal. De dag voordat hij ‘s-ochtends zijn scriptie in moest leveren was er bij de drukker iets misgegaan. De stress was gigantisch. En ik fungeerde met zijn vader als katalysator. Wij brainstormden met hem over de te nemen stappen en de volgende ochtend ben ik met hem mee gegaan om praktische hulp te verlenen bij het in orde maken van de gedrukte versies. Die zelfde avond kreeg ik weer koliek. De pijn aanvallen waren na een aantal dagen met niets meer te stillen. Ook andere en extra medicijnen hielpen niet. Ten slotte werd ik op maandagmiddag opgenomen in het LUMC en bleek ik een galafsluiting te hebben. Het was twee dagen voordat ik een eerste afspraak had bij chirurgie om te spreken over het verwijderen van mijn galblaas. Ik dacht nog, nou ....., nu wordt het hele proces versneld! Maar niets was minder waar. Want met een totale galafsluiting mogen ze de galblaas niet verwijderen. Eerst moet de afsluiting opgelost worden via een operatie via je mond, maag en darmen. Ik kon pas na twee dagen geholpen worden. Ik had mij geestelijk goed voorbereid. Het zou onder een lichte “slaap narcose” gebeuren. Maar ik had geen rekening gehouden met mijn onderbewustzijn. Tijdens de ingreep ben ik blijkbaar in paniek geraakt, ze kwamen per ongeluk in de gang van mijn alvleesklier terecht – als reactie heb ik alle slangen eruit getrokken. Ze hebben het opnieuw geprobeerd, maar drie artsen konden mijn vechtend lichaam niet aan en mijn hele lijf ging op slot. Ze kwamen er niet meer in. Deze gebeurtenis heeft diepe indruk op mij gemaakt. Zo sterk ben ik dus. Zo’n vechter ben ik dus.....!

Daarna kreeg ik een alvleesklier ontsteking (soms voorkomende complicatie). Daar ben ik heel erg ziek van geweest. Vijf dagen niet eten en drinken. Alleen aan het infuus en aan de morfine. Via Karin had ik om afstand’s Reiki gevraagd. Ik heb mij die week letterlijk

gedragen gevoeld! Ook kon ik ervaren dat ik niet bang was om dood te gaan (Alvleesklier ontsteking kan heel gevaarlijk zijn). Er was alleen maar “zijn in het moment”. Van minuut tot minuut, van injectie naar injectie. Van rust naar diepe pijn en onrust. En weer dat diepe godsvertrouwen, dat ik dit dal moest nemen om in een ander leven terecht te komen. Uiteindelijk ging de ontsteking niet vanzelf over en kreeg ik via het infuus zakken vol antibiotica. Ik accepteerde het onvermijdelijke, maar droeg uit galgenhumor wel die dagen een Reiki T-shirt. Helaas had ik erge nachtmerries over de mislukte ingreep en deed mijn lijf nog erg zeer. Ik kon zonder moeite vragen wat ik nodig had. Aan familie en vrienden en aan Reiki genoten, maar ook aan artsen en verplegend personeel. Ik kreeg drie “goede feeën” op mijn pad die lichaam en geest op alternatieve wijze weer in balans wisten te brengen. Daarna verkeerde ik als het ware in een wolk van licht waarin het allemaal goed was. Toen de ontsteking voorbij was moest de ingreep opnieuw uitgevoerd worden. Nu gelukkig onder algehele narcose en dat ging vlot. De verstopping was opgeheven, er was een buisje tussen darm en galgang geplaatst zodat het niet weer kon verstoppen en toen naar huis. Aansterken, afspraak voor galblaas operatie maken en eind augustus dat buisje weer weg laten halen. Mijn lichaam sterkte snel aan (wat een goed lijf heb ik) mede dankzij een goed dieet en veel Yoga en Reiki. Uiteindelijk zou een operatie in het LUMC maanden op zich laten wachten en ben ik naar een streekziekenhuis gegaan.

24 juni werd ik geopereerd en na een dag was ik thuis. Het ging prima met me. Ik zag mijzelf twee weken later alweer voorzichtig met yoga starten. Had op advies van een vriendin/collega Reiki Master thuisbehandelingen Reiki voor mijzelf geregeld. Iedere dag werd ik door iemand behandeld. Geweldig!!! Alleen na drie dagen bleek de wond onder mijn navel, waar de laparoscopie in had gezeten, ontstoken te zijn. De wond moest weer geopend worden en daarna met allerlei verband hulpmiddelen van binnenuit genezen. Voor zo'n ontsteking krijg je in principe geen antibiotica. Dit was op vrijdag. De dag erna werd voor mij zwarte zaterdag. Ik vroeg mij af hoe mijn lichaam deze derde grote klap moest overwinnen en naar later bleek had ik de buikoperatie van mijn vader en wat ik bij hem gezien had niet verwerkt. Die hele zaterdag heb ik gehuild om het geweld wat het lichaam van mijn vader had moeten doorstaan. Zijn dood had ik wel verwerkt, daar had het niets mee te maken. Op de een of andere manier schoof zijn plaatje over mijn plaatje. Nadat ik alle tijd voor verwerking had genomen, was het alsof de zon weer begon te schijnen na heftig onweer. Ik had mijn vertrouwen weer terug. Maar .....ik kon mij geen enkele voorstelling meer maken van hoe het proces verder zou verlopen. Ik moest dus volledig in de overgave. Ik ben heel wat keren terug geweest naar het ziekenhuis. Maar uiteindelijk na een maand was toch alles in orde. Het is prachtig genezen. En ik heb eindelijk de rust gekregen die ik al zo lang nodig had. Travis en ik zijn nog twee weken naar de Veluwe geweest. Even onderbroken door een bezoek aan het LUMC om het buisje uit mijn galweg/darm weg te laten halen. Dat ging gelukkig heel voorspoedig. Daar bleek tevens dat ik een meervoudige middenrif breuk heb. Dat wist ik eigenlijk al jaren (sinds de zwangerschap van onze zoon), alleen was het nooit bewezen. De twijfel, of sommige klachten alleen door stress veroorzaakt werden of ook door een echte fysieke misser, is nu weg. Stress is een versnellende factor van de maag/slokdarm klachten. Maar die klachten zouden er niet zijn zonder die middenrif breuk. Voortaan dus goed voor mijn maag zorgen. Stress tot een minimum beperken en vooral niet teveel tegelijk eten.

Ik heb soms het gevoel alsof ik deze zomer drie keer naar de hel en weer terug geweest ben. Uiteindelijk heb ik over het geheel meer hemel dan hel ervaren.

Vlak voordat ik de eerste keer werd opgenomen ontmoette ik een van mijn Reiki cursisten. Zij vertelde mij van haar galblaas operatie en dat ze daarna weer alles kon eten. Zij had zich in Leidschendam laten opereren, omdat de wachtlijst in het LUMC te lang was.

Dat was nou ook zo'n door het universum gestuurde ontmoeting. Dankzij onze ontmoeting ben ik naar dat zelfde ziekenhuis gegaan, het ziekenhuis waar mijn kinderen geboren waren. De dag dat ik daar mijn afspraken ging regelen, zat ik in de hal te wachten omdat ik te vroeg was. Even twijfelde ik of ik er goed aan deed om mij daar te laten helpen i.p.v. in Leiden. Ik vroeg het universum om een teken, en precies op dat moment kwam iemand waar ik veel lief en leed mee heb gedeeld de draaideur doorlopen. Wij hadden elkaar 15 jaar niet gezien. Ook zij kwam eigenlijk nooit in dat ziekenhuis. Verder bleek de narcotiseur een broer van één van mijn jeugdvriendinnen te zijn. Toen ik helemaal opgeknapt was durfde ik, dankzij de verhalen van de cursiste, allerlei tot dan toe verboden etenswaar weer te eten en.....het is feest. Ik kan alles weer eten.

Bij de drie keer dat ik via mijn maag een ingreep had, was een van mijn favoriete ex koor-genoten werkzaam op die afdeling. Dat gaf mij een heel veilig gevoel. De derde keer toen ik de hele tijd bij moest blijven en goede coaching nodig had, was zij de assistente bij de ingreep.

En nog even dit .....

Travis blijkt diabetes te zijn. Is al heel veel kilo's afgevallen (ik ook trouwens) en is actiever dan hij de laatste 8 jaar geweest is. Gelukkig kan hij het voorlopig met dieet en pillen de baas.

Onze Edwin is aan het HBO met een 9 voor zijn scriptie afgestudeerd. Wij zijn heel trots op zijn vechtlust en inzet. Hij heeft er heel hard voor gewerkt. Hij studeert nu aan de Universiteit van Tilburg voor zijn Master Degree.

Hij woont, samen met zijn Isabelle, in een flat in Dordrecht. Halverwege tussen Tilburg en Rotterdam, want zij studeert in Rotterdam. Het toewijzen van hun flat was ook zo'n actie van synchroniciteit. Beide families hebben met volle inzet het jonge stel geholpen met opknappen en verhuizen en Travis en ik zijn nu zo gezond, dat wij dat kunnen. Wat een vreugde.

Ook onze Elvire zet grote stappen in haar leven. Zij loopt stage bij Fortis Intertrust in Amsterdam en heeft het geweldig naar haar zin. Ook op haar zijn we berentrots, want zij doet het heel goed. Helaas zal ze vanaf half januari weer naar de Hogeschool moeten, maar gelukkig mag ze volgend jaar een half jaar op stage. Zij vindt actief bezig zijn leuker dan alleen maar leren. Elvire woont (tijdelijk) bij haar Thijs en zijn ouders in Purmerend. Dat scheelt heel veel reistijd naar Amsterdam.

Dus Travis en ik zitten samen met de hond thuis. Elfie is 10 jaar geworden. Ons huis staat op z'n kop, veel herindeling, vanwege alle verschuivingen. En toch ervaar ik veel innerlijke rust. En wij zitten op de maandag avond op bridge les. Erg leuk trouwens. Het laat mijn bovenkamer stevig kraken.

Op 9 januari 2007 ben ik 10 jaar Reiki Master. Voor festiviteiten, zie Open Reiki Avond.

In het kader van onze bridge lessen is er dit seizoen Open Reiki Avond op woensdagen.

Ik wens jullie in de komende periode veel kracht, licht en inzicht toe!!!

Willemin Leedekerken